

KLEINE RAMPSPOED, GROTE RAMPSPOED

Klucht in drie bedrijven

door

HENK VEEN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **KLEINE RAMPSPOED, GROTE RAMPSPOED** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HENK VEEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© **Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en)

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon (03)3.66.44.00,

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

WIEBE GRIGORIUS - een oude, versleten man, loopt heel erg langzaam en altijd met een stok

MAARTJE VERHEYEN - zijn iets jongere zuster

JANA MORZEL - een heel erg bazige bejaardenverzorgster. Zij loopt in een wit zusters-uniform met een wit kapje op

FRANS BONDUMA - een kleinzoon van Wiebe

ELSJE ALBERTS - een kleindochter van Wiebe. Elsje is een druk meisje, die nooit stil zit

KARELTJE GRIGORIUS - ook een kleinzoon van Wiebe. Hij is grote fan van het land Oostenrijk en loopt altijd in Oostenrijkse kleding rond

EMMY ZEVENBRINK - een kleindochter van Wiebe

NATASJA NOBEL - een vluchteling uit Quasi-land. Natasja is meestal erg bang

ADOLF VAN GALGEREN - een premiejager. Hij zelf vindt zich een echter speurneus en kleedt zich als Sherlock Holmes

EERSTE BEDRIJF

(als de gordijnen open gaan, is het toneel leeg)

WIEBE: *(op, houdt de deur open voor Maartje)* Kom er maar in Maartje.

MAARTJE: Dank je wel. *(loopt naar de tafel, waar ze twee glazen melk neerzet. Kijkt dan achterom en ziet Wiebe aankomen strompelen. Hij schiet geen meter op)* Toe, schiet eens op, straks word de melk koud.

WIEBE: *(kwaad)* Mens zeur toch niet zo ! Ik loop zo hard als ik kan. Als ik nog harder ga lopen, vliegen mijn zolen in de brand !

MAARTJE: Laat mij niet lachen, jij bent net Stoffel de Schildpad.

WIEBE: Toe maar, hou mij ook nog maar een beetje voor de gek. Vroeger liep ik de honderd meter in tien seconden!

MAARTJE: Ja, maar nu doe je er wel anderhalf uur over.

WIEBE: Kan ik er wat aan doen dat ik ouder word. Mijn benen zijn versleten, mijn armen zijn versleten en mijn rug is versleten.

MAARTJE: Heb jij ook iets wat nog niet versleten is?

WIEBE: Mijn hersenen, die zijn nog niet versleten, die werken nog als de beste.

MAARTJE: *(kijkt naar Wiebe, die nog steeds niet bij de tafel is)* Kom jij nog naar de melk, of moet ik de melk naar jou brengen.

WIEBE: Melk. Voor melk loop ik niet hard. Ik heb veel meer zin in een jenevertje.

MAARTJE: Jij krijgt geen alcohol. Als jij de jeneverfles maar ziet, word jij al zeurderig.

WIEBE: Zeurderig? Ik! Mens hou toch op. Ik moet de dag nog meemaken, dat jij eens twee minuten je mond houdt!

MAARTJE: *(beledigd)* Oké, jij hebt er om gevraagd. Ik zeg al niets meer. *(gaat demonstratief met stijf gesloten lippen en met de armen over elkaar naar Wiebe staan kijken)*

WIEBE: Tjonge jonge wat een rust. Ik hoor zelfs de vogeltjes weer fluiten buiten. Zo, eindelijk bij de tafel. *(kijkt op zijn horloge)* Alsjeblieft, vier minuten en tweeëndertig seconden. Gisteren deed ik er

nog vijf minuten over.

MAARTJE: Omdat jij geen bruine bonen lust.

WIEBE: Nee hé, het is alweer gebeurd met de rust. Twee minuten had ik gezegd, geen twintig seconden.

MAARTJE: Ik kan er niets aan doen, ik hou het gewoon niet langer vol. Thuis heb ik ook al niets om tegen te praten, dan zal ik hier zeker ook nog mijn mond houden.

WIEBE: Nou ja, rustig nou maar. Kom maar even lekker bij mij zitten.

MAARTJE: (*zenuwachtig, een beetje huilerig*) Ik kan er niets aan doen, ik ben gewoon een beetje over de toeren. Ik had jou zo graag verder willen verzorgen, maar ik word er ook niet jonger op.

WIEBE: Nou zeg, daar hoef je toch niet om te huilen. Maak je om mij maar geen zorgen, ik krijg toch gezinshulp.

MAARTJE: En ik dan ? Straks zit ik helemaal alleen in dat grote huis, niemand om mee te praten.

WIEBE: Maar Maartje toch, jij kunt hier toch net zoveel op visite komen als je maar wilt, jij bent toch mijn zuster.

MAARTJE: Maar ik zit toch ook nog met mijn reuma, het is vanaf hier wel een half uur lopen naar de bushalte.

WIEBE: Ooh? Vroeger deed je er maar tien minuten over.

MAARTJE: Ik word toch ook ouder. Maar jij dan, als jij naar de bushalte wilt lopen, dan mag jij wel een lunchpakket meenemen.

WIEBE: Nou, zeg maar rustig een complete kampeeruitrusting.

MAARTJE: Tja, het kan raar lopen in een mensenleven. Hoelang doe ik nu alweer het huishouden bij jou?

WIEBE: Toch algauw weer een jaar of twaalf.

MAARTJE: (*schiet in de lach*) Ik vergeet nooit meer die eerste weken, wat hadden wij een ruzie!

WIEBE: Vind je dat gek. Je deed net alsof jij de baas was hier.

MAARTJE: Dat is niet waar Wiebe.

WIEBE: Dat is wel waar, jij wilde niet dat ik pruimde. Jij stopte zelfs kauwgom in mijn tabaksdoos.

MAARTJE: Dat jij pruimde was nog niet zo erg, maar jij spuugde steeds naast jouw bak.

WIEBE: Daar kon ik niets aan doen. Mijn bril zei steeds, daar moet je

heen spugen Wiebe. Die bril van mij was hartstikke scheel!

MAARTJE: Dat lag niet aan die bril, maar jij was al in geen tien jaar meer naar een oogarts geweest. Maar je bent toch maar mooi van dat pruimen af.

WIEBE: Vind je dat gek. Mijn tabaksdoos stonk een uur in de wind van die kauwgom. Pruintabak met een aardbeien smaak. Bah!

MAARTJE: Het is nu in ieder geval gebeurd met die viezigheid. Nu moet je alleen nog leren om de rotzooi die je maakt, ook zelf weer op te ruimen.

WIEBE: Rotzooi? Wat voor rotzooi bedoel je?

MAARTJE: Jouw kleren bijvoorbeeld. Overall waar jij je hebt uitgetrokken, laat jij je kleren zomaar rondslingeren.

WIEBE: Wat moet ik daar dan aan doen?

MAARTJE: Nou, jij kunt toch zelf wel jouw eigen kleren opruimen?

WIEBE: Hoe moet ik dat dan doen? Als ik door de knieën ga om mijn kleren op te pakken, kom ik nooit weer overeind.

MAARTJE: Het is toch wel wat met jou. Maar zeg eens, krijg jij dit weekend niet een stel kleinkinderen op visite ?

WIEBE: Ja, drie om precies te zijn.

MAARTJE: Wie komen er dan?

WIEBE: Dat weet ik niet. Het is voor mij ook altijd een grote verrassing wat mijn kinderen mij nu weer voor de deur zetten.

MAARTJE: Word jou dat niet veel te druk? Drie kleinkinderen om je heen.

WIEBE: Och, dat overleef ik wel. Trouwens ze heten wel kleinkinderen, maar ze zijn toch al bijna volwassen.

MAARTJE: Toch vind ik drie teveel. Als ik jou was, zou ik er één afbellen.

WIEBE: Maartje, praat toch niet zo dom. Hoe kan ik er nou een afbellen, als ik niet eens weet wie er komen.

MAARTJE: *(na een korte stilte, als Wiebe van zijn melk zit te drinken)*
Vind je de melk lekker?

WIEBE: Nee, ik hou niet van magere melk.

MAARTJE: Maar het is wel veel beter voor jou, van volle melk word jij veel te dik.

WIEBE: Te dik? Ik? Mens schei toch uit, ik ben toch niets te dik.

MAARTJE: Nee, omdat jij magere melk drinkt!

WIEBE: Vroeger bij mijn vrouw, toen kreeg ik altijd volle melk.

MAARTJE: En mijn man ruimde vroeger al zijn rotzooi zelf op. Maar dat is voorbij, onze echtgenoten leven niet meer.

WIEBE: Als ik daar nog eens aan terug denk. Wat was ik trots, toen ze voor het eerst bij mij op schoot ging zitten.

MAARTJE: Mijn man kon mij vroeger zo lekker kriebelen.

WIEBE: Ooh ja, waar dan?

MAARTJE: In mijn nek. Ik zat bij hem op schoot en dan hadden we toch altijd een lol!

WIEBE: Meen je dat nou? *(dan glimlachend)* Weet je wat? Kom maar even bij mij op schoot zitten, dan zal ik jou eens even in jouw nek kriebelen.

MAARTJE: Praat toch niet zo raar Wiebe!

WIEBE: Stel je toch niet zo aan. Kom, even kriebelen, net als vroeger.

MAARTJE: Net als vroeger? *(beetje verlegen)* Nou vooruit dan maar. *(gaat bij Wiebe op schoot zitten)*

WIEBE: Waar moet ik kriebelen?

MAARTJE: *(wijst aan)* Daar, precies naast mijn nekwervels. *(als Wiebe begint te kriebelen, schiet Maartje in de lach)* Schei toch uit vent, jij begint te kietelen.

WIEBE: *(begint ook te lachen)* Zo, nu heb ik jou mooi te pakken.

JANA: *(op, ziet tot haar stomme verbazing Wiebe en Maartje, die een dolle pret hebben)* Wat zullen we nu beleven. Het is dus toch waar, hoe ouder hoe gekker.

WIEBE: *(terwijl Maartje bij hem van zijn knie afschiet)* Wie bent u en wat doet u hier ?

JANA: Wie ik ben? Ik ben Jana Morzel! Ik ben de gezinshulp.

MAARTJE: Gezinshulp, nu al? Maar ik dacht dat ze morgen pas zou komen Wiebe.

WIEBE: Dat dacht ik ook ja. Bent u niet een dag te vroeg?

JANA: Eigenlijk wel ja. Maar mijn vorige patiënt is een dag eerder overleden dan dat ik verwacht had. Dus dacht ik, dan maar een dag eerder naar meneer Grigorius.

WIEBE: Zeg maar Wiebe.

MAARTJE: En ik heet.....

JANA: *(die Maartje in de rede valt)* Stil! Het interesseert mij helemaal niet wie jij bent. Jullie moesten je alle twee schamen, om nu nog bij elkaar op schoot te kruipen. Wie weet wat daar nog van komt. *(bekijkt ze alle twee eens goed)* Vooruit! Opstellen in rijen van twee, het is tijd voor een inspectie!

MAARTJE: Opstellen? Inspectie? Doe toch niet zo raar, we zitten hier toch niet in het leger.

WIEBE: Ik heb tenminste nog nooit in het leger gezeten. Ik ben afgekeurd vanwege mijn o-benen. Ze hadden daar een biggetje lopen en als iemand de voeten aan elkaar hield en dat biggetje kon er toch nog tussendoor lopen, werd je afgekeurd.

JANA: Discipline, daar komt het op aan. En jullie hebben geen discipline. Dus als ik bij een nieuwe patiënt kom, dan leer ik ze eerst om mij blindelings te gehoorzamen. Op zeurende oude mannetjes, zit ik echt niet te wachten.

MAARTJE: *(terwijl Wiebe heel langzaam in de benen komt)* Nou zeg, is dat niet een beetje overdreven?

JANA: *(kwaad)* Jij hebt mij wel gehoord niet? *(kijkt dan naar Wiebe)* Waar studeer jij voor, voor schildpad? Vooruit, schiet eens op.

WIEBE: Kalm aan ja, ik ben geen twintig meer.

JANA: *(loopt naar Wiebe toe en kijkt hem recht in de ogen)* Probeer jij mij voor de gek te houden? Dat zal jou niet lukken mannetje. Mijn man was drilinstructeur bij de mariniers. Ik ken dat soort trucjes wel.

MAARTJE: Dat verwondert mij niets.

JANA: Wat niet?

MAARTJE: Dat jouw man drilinstructeur is bij de mariniers.

JANA: Praat mij niet over mijn man. Die heb ik een jaar geleden het huis uitgeschopt, een doetje was het!

WIEBE: *(die nog steeds bij de tafel staat te klungelen)* Dat kunnen ze in ieder geval niet van jou zeggen.

JANA: Wat kunnen ze niet van mij zeggen?

WIEBE: Dat jij een doetje bent.

JANA: *(woest, loopt naar Wiebe toe)* Als jij nu niet heel snel maakt dat

jij achter die tafel in het gelid gaat staan, dan doe ik je wat!

WIEBE: *(rent opvallend snel achter de tafel)* Rustig maar, ik vlieg al.

MAARTJE: Doe toch kalm aan Wiebe, straks gebeuren er nog ongelukken.

JANA: Bemoei je er niet mee. *(inspecteert Wiebe en Maartje, die keurig in het gelid achter de tafel staan)* Nou nou, veel stelt het niet voor moet ik zeggen.

MAARTJE: Wat wil je ook, wij hebben onze beste jaren wel gehad.

JANA: Dat is wel te zien ja. *(kijkt Wiebe afkeurend aan)* Veel hoop heb ik niet.

WIEBE: Hoop? Waarop?

JANA: Dat jij het er beter vanaf brengt dan een van mijn vorige patiënten.

MAARTJE: Hoezo, wat mankeert er dan aan Wiebe.

JANA: Kijk dan eens naar hem, daar mankeert toch van alles aan. Als hij een auto was geweest, was hij nooit door de keuring gekomen!

WIEBE: *(nieuwsgierig)* Hoe zat dat eigenlijk met die vorige patiënten?

JANA: Een zootje is het. Geen van mijn patiënten leefde nog langer dan acht weken nadat ik er kwam!

MAARTJE: *(angstig)* Grote griezel, jij mag wel uitkijken Wiebe.

WIEBE: Maak je maar geen zorgen Maartje, ik zal er voor zorgen dat ze nog jaren last van mij heeft.

JANA: *(geringschattend)* Veel kans geef ik jou niet, mijn vorige patiënt was er net zo een als jij. Die man kon ook praktisch niets meer. Maar na drie weken kon hij weer lopen als een kievit. En na vier weken was hij hartstikke dood.

MAARTJE: Heb jij eigenlijk wel diploma's voor dit werk?

JANA: Ik heb diploma's zat, ik stik in de diploma's. Ik ben een gediplomeerd bejaardenverzorgster en ik ben masseuse.

WIEBE: Dat komt mooi uit dat jij masseuse bent, ik heb namelijk een spiertje vastzitten, onder in mijn rug.

JANA: Volgens mij zitten al jouw spieren vast. Maak jij maar eens tien diepe kniebuigingen.

WIEBE: Hoeveel?

JANA: Jij bent toch niet doof, tien had ik gezegd.

WIEBE: Hoelang mag ik daar over doen, een maand?

MAARTJE: Doe dat nou niet Wiebe! Je speelt met je leven.

JANA: *(tegen Wiebe)* Nou, komt er nog wat van?

WIEBE: Rustig, ik moet mij eerst voorbereiden. *(laat zich door de knieën zakken en valt prompt voorover)* Hellep! Het schip kapseist.

MAARTJE: *(schiet Wiebe te hulp, maar ze krijgt hem alleen niet overeind)* Toe Jana, help jij ook eens mee.

JANA: *(helpt ook mee en met z'n tweeën trekken ze Wiebe weer overeind)* Het is nog erger dan dat ik dacht. ik kan dit niet langer aanzien. Ik zal mij eerst eens gaan installeren. *(Jana af)*

MAARTJE: Man man, hoe kom je erbij om nog van zulke gekke fratsen uit te halen!

WIEBE: Ik dacht dat ik dat nog wel kon.

MAARTJE: Jij hebt je verstand niet meer. Maar Wiebe, jij moet zorgen dat je een andere gezinshulp krijgt. Ik vertrouw deze voor geen meter.

WIEBE: Wat een mens niet. Ik durf te wedden dat ze in een klap een olifant knock out slaat!

MAARTJE: Ze slaat hem in een keer morsdood. Maar hoe wil jij haar in vredesnaam ooit weer kwijtraken.

WIEBE: Maak je maar geen zorgen. Mijn kleinkinderen komen toch, die zorgen er wel voor dat ze weer weggaat.

MAARTJE: Laten we dat maar hopen, anders zie ik hier nog grote ongelukken gebeuren.

FRANS: *(op met een grote koffer in de hand)* Hallo, hier ben ik.

WIEBE: Goedendag Frans, jij bent op tijd zeg.

MAARTJE: Zeg eens Frans, hoe komt het dat jij zo vroeg bent?

FRANS: Dat komt omdat ik in de verkeerde trein ben gestapt.

WIEBE: Omdat jij in de verkeerde trein gestapt bent? Maar dat kan toch niet, als je in de verkeerde trein stapt, dan kom je toch veel te laat en niet te vroeg?

FRANS: Ik wel. Ik stapte per ongeluk in de trein naar Amsterdam. Toen ik daar achter kwam, trok ik meteen aan de noodrem. Ineens kwam er een hele grote machinist aanrennen, die vroeg of ik soms

gek geworden was. Ik schrok zo van die machinist, dat ik heel zielig zei, dat mijn opa op sterven lag en dat ik hem zo graag nog een keer levend terug wilde zien. Ik zei dat zo mooi, dat zelfs de machinist tranen in zijn ogen kreeg. Toen heeft de machinist de politie gebeld en die heeft mij met gillende sirenes hier naar toe gebracht. En daarom ben ik zo vroeg, mooi hè?

MAARTJE: Schaam jij je niet, om dergelijke verhalen over jouw opa te vertellen?

FRANS: Wat had ik dan moeten doen, eerst naar Amsterdam en dan nog weer helemaal terug?

WIEBE: Nee hoor Frans, jij had groot gelijk. Hoe is het met je vader en je moeder, hebben die nog altijd ruzie?

FRANS: Praat mij er niet van. Pa gaat binnenkort met vervroegd pensioen. Eindelijk tijd om te vissen zegt hij. Maar ons moeder zei, Laat hem niet proberen om ook maar een vinger naar die hengels uit te steken, ik heb wel ander werk voor hem.

MAARTJE: Zeg Frans, wat doe jij eigenlijk voor de kost?

FRANS: Ik zit in de advocatuur!

MAARTJE: Asjemenou, ben jij advocaat?!

FRANS: Nee, ik werk bij Kip. Ik mag daar de eieren in de advocaat mengen.

WIEBE: Zo? Nou ja, jij hebt tenminste een baan. Er zijn voldoende mensen die dat niet kunnen zeggen.

MAARTJE: Zeg Wiebe, zeg jij het ook nog tegen Frans?

WIEBE: Wat moet ik dan tegen Frans zeggen?

MAARTJE: Nou, dat weet je toch wel, van die gezinshulp natuurlijk.

FRANS: Wat hoor ik, hebt u gezinshulp gekregen?

WIEBE: Nou, of het echt hulp is betwijfel ik ten zeerste.

MAARTJE: Zo'n echt groot bazig ding is het. Opa is haar liever kwijt dan rijk. Kun jij haar niet voor opa de deur wijzen?

WIEBE: *(die twijfelt)* Weet je wel zeker dat we dit aan Frans moeten vragen? Ze is namelijk nogal groot en sterk.

FRANS: Opa, u denkt toch niet dat ik bang ben voor zo'n gezinshulpje. Waar is ze, dan stuur ik haar wel even weg.

MAARTJE: Ze is naar de keuken gegaan.

FRANS: *(loopt naar de keukendeur)* Zo mevrouw de gezinshulp, kom maar even uit de keuken, ik moet even met u praten.

WIEBE: *(bang)* Frans, kijk uit wat je zegt, maak haar vooral niet kwaad.

FRANS: Opa, wees toch niet zo bang. Ik ben tenminste niet bang voor haar. *(roept weer naar de keuken)* Hela, kom er eens uit jij!

MAARTJE: Goed zo Frans, zeg haar de wacht maar aan.

FRANS: Hoe zit dat, kom je er nog uit, of moet ik je komen halen.

JANA: *(op, kwaad)* Wie heeft het lef om mij te storen, ik ben aan het werk!

FRANS: *(die behoorlijk schrikt als hij haar ziet)* Grote griezel! Dus jij bent de nieuwe gezinshulp. Euh, ik ben Frans. Ik ben blij dat jij er bent. Ik kan wel zien dat jij heel goed voor mijn opa zult zorgen.

MAARTJE: Ik dacht dat jij niet bang voor haar was.....

FRANS: *(verlegen)* Nou ja, kijk eens....

JANA: *(valt in, tegen Maartje)* Ben jij hier ook nog? Zijn de tortelduifjes nog niet uitgezongen?

MAARTJE: Nou zeg, doe niet zo raar. Wiebe is een broer van mij.

JANA: Dan mogen jullie je helemaal wel schamen!

WIEBE: Wij deden helemaal niets verkeerd, wat denk jij wel van ons!

MAARTJE: Zoiets zouden wij nooit doen!

JANA: Het kan mij niets schelen wat jullie wel en niet doen. Maar het is nu wel mooi geweest, ga jij nu maar weer eens naar je eigen huis.

MAARTJE: Ik? Maar het duurt nog drie uur, voordat de eerste bus vertrekt.

JANA: Dat maakt mij niets uit, ik wil jou hier niet langer meer zien.

WIEBE: *(boos)* Zeg hoor eens even, zal ik zelf maar bepalen wie er wel en wie er niet welkom is in dit huis?

FRANS: Dat dacht ik ook ja. Opa woont hier, dus hij is de baas in dit huis.

JANA: *(loopt naar Frans toe en trekt hem aan een oor omhoog)* Jij bemoeit je er niet mee, heb jij dat goed begrepen?

FRANS: *(doodsbenauwd)* Natuurlijk, neem mij niet kwalijk. Ik neem alles terug wat ik gezegd heb.

JANA: Wie ben jij eigenlijk?

FRANS: Ik ben een kleinzoon van opa, ik kom hier een paar dagen logeren.

JANA: *(houdt Frans nog steeds aan een oor vast)* Dat zullen we nog wel eens zien. Maar ik wil totaal geen last van jou hebben, ben ik duidelijk!

FRANS: Heel duidelijk! Maar laat alsjeblieft mijn oor los.

JANA: *(laat hem los)* Mooi zo. *(tegen Maartje)* En jij gaat nu naar huis, voordat ik mijn handjes nog eens moet laten wapperen!

MAARTJE: *(geschrokken)* Rustig maar, ik ben al weg. *(snel af)*

WIEBE: *(woest)* Een schande vind ik het, om mijn familieleden zomaar weg te sturen!

JANA: Ik wil hier niet de hele dag mensen over de vloer hebben, ik wil hier ook nog kunnen werken.

WIEBE: Als ik dertig jaar jonger was geweest, dan had ik jou vierkant de deur uitgeschopt!

JANA: Dat was niet nodig geweest.

WIEBE: Ooh nee, waarom dan niet...

JANA: Als jij dertig jaar jonger was geweest, was ik hier niet geweest, om jou te verzorgen.

WIEBE: *(mismoedig)* Ik begin nou te begrijpen waarom geen een van jouw patiënten nog langer leefde als acht weken. *(wil een slok van zijn melk nemen, maar zijn glas is leeg)* Zeg Frans, wil jij mij even een nieuwe beker melk brengen?

JANA: Dat hoeft Frans niet te doen, dat kun jij zelf wel doen.

WIEBE: Nou zeg, ik mag Frans toch wel vragen of hij een beker melk voor mij wil halen?

FRANS: Natuurlijk wel opa. Wacht maar even, ik haal het direct wel even. *(pakt Wiebe's beker en wil naar de keuken rennen. Maar hij komt Jana tegen die een arm uitstrekt, waar Frans in volle vaart tegenaan rent en met een klap op zijn rug valt)*

JANA: Ik heb toch al gezegd, dat als jouw opa melk wil, dat hij dat dan zelf moet pakken. Of niet soms?

FRANS: *(angstig)* Is ook zo, neem mij niet kwalijk.

JANA: *(kijkt Frans recht in de ogen)* Als jij zo verder gaat, kom jij nog

eens helemaal verkeerd terecht jochie! *(af naar keuken)*

WIEBE: Heb je je pijn gedaan?

FRANS: *(beetje duizelig)* Nee, ik heb alleen het gevoel alsof mijn rug achterste voren staat. Ongelofelijk, ik heb het gevoel alsof ik tegen een volwassen eik ben aangerend!

WIEBE: Nu snap je zeker ook wel waarom ik haar graag kwijt wil.

FRANS: En of ik dat snap. Zoiets zou ik ook niet in huis willen hebben. Bij haar vergeleken, stelt een neushoorn niets voor.

ELSJE: *(vrolijk huppelend op)* Hallo opa. *(geeft hem een kusje)* Hoe maakt u het?

WIEBE: Dag Elsje. Och, wat zal ik zeggen, ik word steeds maar ouder.

ELSJE: *(kijkt naar Frans)* Hallo Frans, ben jij hier ook?

FRANS: Jazeker. Maar zeg eens, jij bent toch Elsje Alberts is het niet?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto